

intîi, o черърі! o intîi ші воі, stelle ші sorî, kape v'aci aflată pe kîndă kă facheră lămîi! — amă sssminată pentră înjosirea mea, kape kătă sь skape omenirea... Zioa cea atîtă dorită a înkърnъrii mele a sosită nînz în cea dănz xpmъ; de trei-zeci ші trei de anni, lăddă pe Domnălă pentră асeasta. Eі bine, în noantea trekătă, pe măntele Olivioră, znde mь psgamă, kăpetîndă la dăpereă ce epă sь—ці fakъ moарtea mea, maikъ, amă zisă lăi Dămnezeă: „O pьrintele meă! supе a împlini lăkrărea eternităciі, a sьntei znrî, nă e oare vre zăă altă mizlokă de kătă nămaі mъnka fîilăi tăă?“ Ші Dămnezeă mî a respnsă: „Întinză kănză meă assăpra lămîi întреi ші брацлă meă assăpra nemъrăinităi, ші amă жратă, o fîilă meă, eă kape sьntă fьръ de moарte, ka пьkatele oamenioră sь fь reskьmpьrate prin moарtea ta!“

Fecioara skoasse zăă chemetă atîtă de dăreposă, în kătă aerălă, plantele, florile, semъnă kь chemă kă dînsa împreșь.

— Maikъ, zisse lissă, năne—ці în minte o dată асeа mъpire nemъrăinită kape аштеантă pe fîilă tăă: — nînz аci oamenii ші аă înkinată viaца pentră mîntăirea zăă omă, zăă попорă, zăă năcișni: fîilă tăă îmi inkină pe a sa pentră mîntăirea omenirii întреi!

— Îmi năiș în minte kь fîilă meă va mъri, zisse Fecioara kă zăă nănsă sfînietoră, mi mî este kă nemstîngă a kăceta la altă чева!...

— Maikъ, zisse lissă, voiă mъri, e adeвъ-